bloc notes

CULISELE

SE VORBEŞTE din ce în ce mai insistent de un match Spakow—Carnera, care urmează să se dispute la Budapesta.

După numeroase informaţiuni de preţ în legătură cu acest match, «Gazeta Sporturilor» *a adus eri două ştiri noui. Prima: Spakow îl va provoca oficial pe Carnera. A doua: In ultimul moment s'a aflat că Primo Carnera este pe moarte.*

...Probabil, de frica provocării lui Spakow.

*

ECHIPA CAPITALEI pentru turneul în Orient este încă nesigură.

Orientul ăsta acopere cu mister toate lucrurile. Iată bună informaţie pentru decontul cheltuelilor pe cari le va prilejui turneul...

*

AUSTRIA şi-a întocmit programul internaţional pe anul 1938.

La noi, programul pe 1937 prilejueşte încă discuţii...

*

UN TITLU, din «Gazeta Sporturilor» de eri: «Când pleacă F. C. Rapid?»...

Mersul rapidurilor impune întrebări, chiar când figurează cu titlu de echipă de football...

*

SE ANUNŢA o modificare a sistemului de delegare a arbitrilor de football.

După numeroase investigaţii, s'a descoperit un sistem italian care făgădueşte să rezolve o veche şi importantă problemă a footballului românesc.

Incepând din primăvară, delegările se vor face secret. In felul acesta, arbitrii nu vor fi cunoscuţi decât în momentul intrării lor pe teren. Sistemul nu e rău. Rezolvă litigiul dintre echipe şi arbitri. Ar trebui însă să fie perfectat. Căci, dacă vor fi văzuţi pe teren în timpul matchurilor, rămâne nerezolvat litigiul dintre arbitrii şi spectatori...

*

UN CONFRATE a anunţat eri cu litere de-o şchioapă: «Matchul dintre reprezentativa Capitalei şi F. C. Rapid va fi condus de d. At. Tănăsescu.»

Este un titlu de atracţie?...

*

«COMISIUNEA campionatului naţional» ne-a trimis eri, spre publicare, următorul comunicat: «Astă seară, comisiunea campionatului naţional ţine o şedinţă importantă.»

Aplaudăm inovaţia d-lui Stelea, preşedintele «comisiunii campionatului naţional». De câte ori va da un comunicat, vom şti că e vorba de o şedinţă importantă. Restul, sunt fleacuri...

Castor

Reportajul zilei

Stadioane, cât mai multe stadioane!..

O mare campanie de realizări sportive a d-lui Al. G. Donescu, primarul general al Capitalei

Sărbătorirea a 25 de ani de sport românesc, a adus în actualitate marea problemă a terenului U. F. S. R.-ului dela Şosea. M. S. Regele Carol II-lea a promis Inaltul său sprijin unei opere menite să înfrumuseţeze Capitala ţării şi în acelaş timp să dea sportivilor un stadion de proporţii splendide.

Azi, când mişcarea sportivă naţională a luat un avânt nebănuit, se simte, mai mult decât oricând, lipsa unor adevărate terenuri, utilate după toate cerinţele technicei moderne şi înzestrate cu toate aparatele necesare unor organizaţii perfecte. Luaţi de valurile succesului, triumful pe care sportul românesc l-a parcurs în etape vertiginoase, oficialităţiile noastre nu şi-au dat seama de aportul considerabil pe care stadioanele îl aduc unei vieţi sportive organizate.

D. AL. G. DONESCU

STADIOANE, STADIOANE...

Acest rău va f iînsă curând remediat. Imboldul pe care Suveranul l-a dat prin cuvintele de promisiune că stadionul dela Şosea va deveni o frumoasă realitate, a făcut ca edilii noştri să-şi dea seama de imensul adevăr cuprins în vorbele regale.

Municipiul Bucureşti şi mai ales d. primar general Al. G. Donescu a pornit o adevărată campanie de realizări sportive.

După cum suntem informaţi, d. Al. G. Donescu a pregătit o serie întreagă de planuri pentru refacerea şi complectarea terenurilor sportive din Capitală.

In afară de stadionul dela Şosea, la a cărui amenajare se va purcede în curând — chiar în primăvară, după cum am aflat — primarul general al Capitalei şi-a fixat mai multe puncte din Bucureşti, unde intenţionează să realizeze mari opere sportive. Este vorba de o serie de terenuri periferice cari azi nu au nici o întrebuinţare şi cari ar putea deveni în scurt timp adevărate stadioane, bune pentru a fi date în folosinţă sportivilor.

Serviciile technice ale primăriei, sub directa supraveghere a d-lui Al. G. Donescu, au întocmit o serie de planuri şi devize pentru construirea acestor stadioane. S'a stabilit până în cele mai mici amănunte toate punctele necesare unei opere care comportă sume considerabile şi mai ales o muncă titanică.

O INIŢIATIVĂ LAUDABILA

Fără îndoială că iniţiativa d-lui Al. G. Donescu nu poate decât să ne bucure. Ea vine la un moment critic pentru sportul românesc, dar poate însemna unul din punctele de bază ale campaniei de refacere a footballului în particular şi a întregului sport românesc în general.

Livrarea acestor stadioane în cel mai scurt timp, ar coinchide cu revenirea în football la vechea formulă divizionară, care va avea din nou nevoie de stadioane cât mai încăpătoare şi cât mai multe.

Pentru atletism deasemenea nouile stadioane vor da o atenţie deosebită. Proectele tuturor terenurilor cuprind în mod expres, realizări de piste în jurul terenurilor de joc. Atletismul nostru, având la îndemână aceste piste, ar putea lua — după triumful dela ultima Balcaniadă — un avânt nebănuit.

Celelalte sporturi deasemenea ar progresa având la îndemână instalaţii moderne şi toate cele necesare antrenamentului metodic.

ROLUL STADIOANELOR

In viaţa noastră sportivă nu s'a limpezit încă noţiunea importanţei stadioanelor. Ne mirăm, şi considerăm un lux, când citim că în marile metropole din străinătate sunt câte 20—30 de stadioane într'un oraş.

Ori, aceasta nu înseamnă un lux. Este o necesitate. Lux este atunci când ai 30 de cămăşi de mătase, iar nu când ai 30 de cămăşi de pânză!

Importanţa stadioanelor în viaţa sportivă este prima necesitate pentru dezvoltarea normală a acestei mişcări. Tânărul, care ştie că nu are unde să-şi perfecţioneze forma, termină prin a neglija înclnările lui pentru sport şi a se desgusta de o situaţie care nu-i dă posiblitatea să se afirme.

Din contra, abundenţa stadioanelor atrage tineretul spre sport. Câţi tineri, cari ar putea deveni atleţi excelenţi sau footballişti de renume, nici n'au încăput să facă câţiva paşi pe o pistă de gudron sau să shoteze la poartă? Câte talente nu s'au pierdut, necunoscute de nimeni şi poate chiar de păstrătorii lor?

Dar mai este un punct important. Chiar atleţii şi footballiştii activi, nu au azi posibilitatea să-şi perfecţioneze forma şi să dea întreg randamentul de care sunt capabili din aceiaş cauză. Existenţa unui număr suficient de stadioane confortabile ar fi un puternic imbold chiar pentru spectatori. Mulţi refuză să frecventeze unele arene din lipsa de confort şi de locuri comode. Cetăţeanul care îşi plăteşte un bilet la o manifestaţie sportivă vrea în schimb — pentru această chirie — un loc bun şi confortabil.

Iată de ce numărul mare de stadioane nu este un lux ci o necesitate imperioasă pentru buna desvoltare a sportului

Iniţiativa luată din Inalt imbold şi sub protecţia M. S. Regelui, de către d. Al.G. Donescu, este cu atât mai folositoare cu cât va remedia o lipsă care s'a făcut simţită în [illegible] timp.

Acesta este şi motivul pe care o aplaudăm cu sinceră recunoştinţă.

Silviu Herescu

Teatru de varietăţi...

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, faimosul campion mondial Pielemare într'un număr senzaţional: recordul mondial la ridicarea greutăţii...

(«Answers»-Anglia)

Moldoveanu

Moldoveanu este una din noile figuri ale actualităţii noastre sportive Ascensiunea lui s'a produs în decursul ultimelor două campionate ce s'au scurs.

La F. C. Rapid, Moldoveanu joacă de un an şi jumătate. Este în floarea vârstei: a împlideunăzi 24 ani.

Football joacă de 10 ani. A debutat ca mijlocaş centru la C. S. Uioara, unde a jucat 14 luni. S'a transferat după aceia la gruparea M. T. K. din Aiud, unde a jucat în acelaş post un an. Deaci, a trecut la Unirea Mihai Viteazul din Alba Iulia. Stagiul în această grupare a fost foarte lung: patru ani. In această grupare, în primi trei ani a jucat mijlocaş centru, iar în cel de al patrulea inter-dreapta.

Pentru un an a semnat cu Ceramica din Bistriţa.

La F. C. Rapid, Moldoveanu s'a impus repede. Galoanele de inter naţional dovedesc aceasta. De patru ori, excelentul jucător a purtat tricoul naţional.

— Ai marcat multe goaluri în carieră?

— Foarte multe. Cariera de goalgetter mi-am început-o de pe vremea când eram mijlocaş centru. Aveam un shot necruţător. Au fost matchuri în care am marcat şi zece goaluri.

La Unirea Mihai Viteazul toate goalurile înscrise erau fie opera mea sau a înaintaşului Popa.

— Care este goalul la care te gândeşti cu mai mult drag?

— Este un goal marcat de curând aci la Bucureşti. Incepuse sezonul de primăvară al campionatului trecut, câştigat de Venus. F. C. Rapid juca împotriva Amefei pe arena din Splaiu. A fost un match memorabil, jucat de echipa bucureşteană în zece oameni, deoarece Lengher, rănit într'o ciocnire cu Covaci, nu a mai jucat până la sfârşit.

Amefa îşi creiase un avans de 2 goaluri. Incercările noastre nu aveau nici un rezultat pozitiv. Sadowsky ne luase increderea în shotul nostru, prin intervenţiile sale excelente.

In asemenea condiţii, am înscris primul goal al F. C. Rapidului. Nu a fost o acţiune de football clasic. Luasem mingea dela centru terenului. Nici un jucător advers nu m'a atacat, ci fiecare s'a dus să marcheze pe ceilalti atacanţi ai noştri. Fiecare credea că eu voi passa mingea. N'am făcut acest lucru ci m'am apropiat mereu de poarta lui Sadowsky. Ajunsesem la 20 metri. Am socotit că momentul cel mai prielnic să trag. Nu am ezitat. Am lovit mingea cu toată puterea. Ca o bombă balonul a trecut peste capetele jucătorilor şi pela intersecţia barelor a intrat în plasă. Sadowsky a plonjat însă inutil. Puţin după aceia, Auer a egalat situaţia, pecetluind rezultatul final de 2—2

SCOŢIANUL

Balonul ajunse, ca un bolid, la aripa dreaptă Jean Martin, destul de demarcat pentru a-l prinde şi a-l juca uşor o secundă. In orice altă împrejurare dată fiind apropierea de but, poziţia fundaşului şi aceia a portarului, rapidul Martin ar fi fost tentat de şansa sa cu o decizie care ar fi satisfăcut pe cel mai exigent şi ar fi justificat încrederea antrenorului.

Dar el fu orbit de ocaziune şi rămase fixat pe loc.

Enormă aşteptare.

Acelaş fenomen se reînnoi de trei ori în puţin timp, provocat în mod bizar de acelaş jucător, interului dreapta, Scoţian de mare clasă, cu capul încăpăţânat, tenace, care-l servea mereu, pe Martin.

— Dar pentruce aceasta? Nu se înţelege. Este un idiot.

Intr'adevăr, niciodată mingea, în mod admirabil aurită de soarele de soarele de Octombrie, nu apăruse atât de pierdută pentru această tânără aripă. Probabil că băuse.

Pentru prima oare apărea în prima echipă şi ce eşec! Aceasta lua chiar alura unei veritabile catastrofe. Martin risca să-şi piardă postul.

Tăcerea care îl înconjură în vestiar, la repriză, cu toate că echipa conducea cu două puncte la nul, nu-i lăsă nici o îndoială.

— Haide, nu te enerva! îi spuse maseurul pe un ton batjocoritor, care contribui încă la furia lui.

Cine dracu îi povestise istoria debutantului impresionabil al cutărui club, care condusese pe mica sa verişoară la match cu speranţe de a o convinge de valoarea sa şi căzuse în ridicol? Ca şi cum ar fi fost momentul de a-şi aminti de un asemenea exemplu supărător.

Şi pentruce, îndată partida reluată.

Scoţianul încăpăţânat îi dăduse din nou una din acele passuri minunate care înseamnă shot şi punct?...

Iată lovitura şi merse să se lungească, în afara terenului cu capul la picioarele unui fotograf.

Pe urmă, câteva minute mai târziu, la o altă deschidere infernală a Scoţianului, acelaş Jean Martin, lansat ca din gaură de tun, singur la cinci metri de poartă, dupăce depăşise în viteză pe portar, shota spre cer cu o putere îndrăcită.

Se prăbuşi apoi pe burtă.

Echipa adversă egală, marcând un alt punct şi continuă să domine. Mergea la câştig sigur. Ocaziunile ratate de Martin, desgustaseră pe jucători. Zece mii de priviri duşmănoase, pe care le simţea pe pielea sa, îi dădură senzaţia că se află pe rug. Totuşi, Scoţianul nu se descuraja, dându-i balon după balon, surd la chemările căpitanului cât şi la protestările publicului. El înmulţi deschiderile lui Martin, sforţându-l de a găsi mijlocul să marcheze.

Inundat de o sudoare binefăcătoare, Jean Martin apăru atunci transfigurat. După acest moment unic când i se păru că o sută de clopote sună, nu se văzu decât el singur pe teren.

Două noi puncte sancţionară această reînviere.

Seara, Scoţianul, uzând termeni potriviţi, acompaniate de mimică sombră, explica idea sa căpitanilor.

— Aceasta aripă debuta! Eu am vrut să-l tămăduiesc de nervi. Nici un alt mijloc decât a-l încălzi până la a-l aprinde şi, am reuşit.

Mai repede, tot mai repede

Tot mai repede. Suntem în secolul vitezei şi este normal ca omul să tindă spre realizarea unor cât mai rapide performanţe.

La 2 Septembrie, pe lacul Major, Malcolm Campbell cu faimosul său bolid, Blue Bird a stabilit la 208 km. 400 pe oră, recordul mondial al bărcilor cu motor.

La 11 Noembrie a venit rândul aviatorului german Wurster să-şi adjudece titlul de recordman mondial pentru avioane, realizând o viteză de 611 km. pe oră.

Cu 8 zile înainte, pe velodromul Vigorelli din Milano, ciclistul francez Maurice Archambaud a răpit olandezului Slaato, titlul de recordman mondial al orei pe care îl deţinea de câteva săptămâni cu o medie de 45 km. 558. Archambaud a acoperit în 60 minute 45 km. 840.

In fine, automobilistul englez Eyston şi motociclistul german Ernst Henne au completat lista „mâncătorilor" de recorduri.

Primul a realizat la bordul faimoasei trăsuri „Thunderbo'dt", pe fundul lacului Sa'é, fantastica viteză de 501 km. 074 pe oră, iar secundul, pilotând un BMW de numai 500 cmc. a deposedat pe italienul Taruffi (Gillera 1000 cmc.) de titlul de cel mai rapid motociclist, realizând 279 km. 503 pe oră.

Vitezele atinse de om cu ajutorul maşinilor pe cari le au la dispoziţie întrece tot ceeace regnul animal a reuşit ca randament. Vom publica aci un tablou comparativ de ceiace s'a realizat din punctul de vedere al viteze.

Iată-l:

Hidroavionul, italianul Agelo 709 km. 209.

Avionul, germanul Wurster 611 km.

Automobilul, englezul Eyston 501 km. 704.

Lăstunul (pasăre) 300 km.

Motocicleta, germanul Henne 279 km. 503.

Barca automobil, englezul Campbell 208 km. 400.

Calea ferată electrică 208 km.

Automotorul 192 km.

Locomotive cu vapori, engleză, 174 km.

Locomotiva electrică franceză 152 km.

Thonul (peşte) 150 km.

Ski-ul lansat, austriacul Gaspert

Bicicleta cu antrenor mecanic, belgianul Leon Vanderstuyft 125 km. 815.

Balena (cetaceu) 120 km.

Dirijabilul 118 km.

Gazela 90 km.

Nava de răsboi franceză 84 km.

Ogarul 70 km.

Calul 70 km.

Elefantul 60 km.

Pachebotul (Normandie) 55 km.

Bicicleta pe pistă, fără antrenor, francezul Archambaud 45 km. 840.

Bicicleta pe pistă, record femenin, d-ra Francaise Modire 36 km. 970.

Cursa pedestră, americanul Owens 36 km.

Mărşăluitorul, italianul Altimani 13 km. 403.

Inotătorul, americanul Fick, 6 km. 350

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XII

Vara anului 1910 se anunţa bogată în evenimente sportive. Se remarca, în mod deosebit, activitatea ce preocupa pe conducătorii grupărei cicliste «Principele Carol».

Intensitatea pregătirilor anunţa ceva de proporţii neobişnuite. Faptul că la aceste asidue preparative lucrau oameni cari îşi trecuseră cu succes, examenul de competenţă, lasă să se prevadă că vara va fi marcată prin ceva cu totul deosebit.

D-nii George Costescu, Const. Chiriacescu şi regretatul Magnani erau sufletul mişcării şi, în curând, pe buzele tuturor cicliştilor şi a celor cari se interesau de acest sport fluturau cuvintele «Circuitul Munteniei».

Animaţi de lăudabila ideie de a da ţărei o întrecere ciclistă de proporţii însemnate, promotorii de pe acele timpuri văzând interesul pe care îl stârnea «Turul Franţei» s'au gândit să procedeze la înfiinţarea unei probe care, cu timpul, să se transforme în «Turul României».

In jurul acestei competiţiuni nu s'a făcut nici o vâlvă până în momentul în care, toate amănuntele erau perfect puse la punct şi, pentrucă kilometrajul ei era destul de redus, întrecerea a fost intitulată «Circuitul Munteniei».

Iniţiativa a fost primită cu o deosebită satisfacţie în toate cercurile sportive şi a avut mare răsunet şi în rândul celor cari se ocupau cu comerţul de biciclete. In cel mai scurt timp s'au colectat numeroase premii în bani şi obiecte astfel că numai rămânea decât proba să se alerge.

Deşi «Circuitul Munteniei» fusese programat pentru finele sezonului, preparativele au început cu luni înainte. Fondiştii de pe acele timpuri erau în mare fierbere. Fiecare îşi punea mari speranţe în posibilităţile respective şi se şi vedea câştigând marea probă.

Mario Salla, Jean Walter şi Carol Bulfon cei mai serioşi candidaţi la victorie, erau şi cei mai învrăjbiţi!

Salla, cu accentul lui italienesc îi ameninţa pe ceilalţi doi: «o să vă lo omor». Bulfon şi Walter însă nu se prea lăsau intimidaţi de aceste ameninţări şi îşi băşcăleau adversarul în orice împrejurare.

Preparativele pentru «Circuitul Munteniei» erau în toi când aducerea din Franţa a ultimelor modele de biciclete, provoacă o adevărată revoluţie. Mulţi dintre ciclişti, mai ales cei neconfirmaţi, credeau că este de ajuns să posezi material bun, spre a câştiga o cursă însemnată.

Şi negustorul care importase noul model făcu afaceri foarte bune. Desigur însă că rezultatul nu a fost cel scontat de acei cari îşi închipuiră că forţa musculară şi capul ar juca roluri secundare într'o cursă ciclistă.

Neiniţiaţii nu au putut face nici măcar figură convenabilă şi au pierdut contactul chiar dela primii kilometri.

Odată înfiinţat «Circuitul Munteniei» iniţiatorii au purces la organizarea lui şi ei nu au precupeţit nici bani, nici muncă, spre a pune în picioare, o alergare occidental regisată

Reuşita a fost deplină şi se prevedea probei, un viitor strălucit.

Primul «Circuit al Munteniei» s'a disputat pe parcursul: Bucureşti — Sinaia — Târgovişte — Bucureşti, adică, pe acelaş traseu pe care de 15 ani, clubul «Principele Nicolae» face să se dispute anualul său circuit.

Dar, proba grupării verde cu alb se dispută într'o singură etapă, pe când primul «Circuit al Munteniei» a durat trei zile.

In prima etapă s'a acoperit distanţa Bucureşti — Sinaia; în cea de a doua nu s'au acoperit decât aproximativ 50 km. cari despart Sinaia de Târgovişte şi, ultima etapă a avut loc pe distanţa Târgovişte—Bucureşti.

Vedeţi deci că prima încercare a iniţiatorilor nu avea nimic din duritatea probelor de lung kilometraj. Totuşi ideia de a nu cere, dela început, eforturi prea mari alergătorilor, nu era de natură să prejudicieze interesul competiţiunei.

Se făcea o încercare şi este probabil că, în condiţiuni mai grele, întrecerea nu s'ar fi soldat cu succesul necesar continuităţei.

Alergarea a ţinut concentrată asupra sa, atenţia tuturor celor cari se interesau de sportul românesc şi, cu toate că ziarele nu-i dădeau suficientă importanţă şi mijloacele de informaţii erau extrem de reduse, cei interesaţi puteau urmări cursa datorită ştirilor afişate în vitrinele câtorva întreprinderi de specialitate.

Magazinele de biciclete din Capitală erau în legătură telegrafică cu organizatorii astfel că, în seara primei zile se ştia că Mario Salla a câştigat etapa şi că adversarii cei mai periculoşi pentru el erau Carol Bulfon şi Jean Walter, clasaţi în ordine.

Etapa a doua nu a adus nicio modificare a clasamentului şi, pe cât îmi reamintesc, sosirea la Târgovişte a văzut participând la demarajul final, mai mulţi concurenţi.

Ultima etapă s'a disputat într'o Duminecă. Era o zi extrem de caldă. Cu toate acestea, la sosire se adunase un mare număr de admiratori ai sportului pedalei.

Potoul era fixat în faţa leagănului «Sf. Ecaterina», pe şoseaua care astăzi face legătura între Arcul de Triumf şi bulevardul Mihail Ghica.

Placarda liniei de sosire, frumos pavoazată atrăsese o mulţime de lume care nu avea nimic comun cu ciclismul dar care, întâmplător, eşise să ia aer la şosea.

Datorită acestui lucru, în spatele frânghiilor cari limitau locurile de acces ale publicului era o îmbulzeală de nedescris.

Timpul se scurgea încet şi monoton. Canicula indispunea pe mulţi dar nimeni nu schiţa măcar o retragere. Toată lumea aştepta răbdătoare, încheierea primei ediţii a «Circuitului Munteniei».

Intr'un târziu, ţignalele prelungite ale agenţilor însărcinaţi cu menţinerea ordinei anunţau trecerea concurenţilor prin Bucureştii Noi. Câteva secunde mai târziu, două automobile prăfuite îşi făcură apariţia la orizont spre a opri imediat ce au depăşit linia de sosire. Din ele au descins comisarii. Cine erau nu-mi amintesc. De altfel nici nu puteau fi uşor identificaţi, din cauza prafului care-i acoperea.

Al doilea şuerat al agenţilor aduse momentul culminant. După colţ, apărură trei alergători. Până la potou mai erau 700—800 metri. Demarajul final se angajă. A fost ceva impresionant pentru mine şi aceasta datorită faptului că «imensitatea» distanţei mă făcea să cred că participanţii vor termina complet istoviţi.

Am fost scos din nedumerirea mea de strigătele celor prezenţi.

— Hai Salla.

— Hai Bulfon.

— Hai Walter.

Contaminat, începui să strig şi eu.

— Hai Salla Mario.

Era favoritul meu şi câteva secunde mai târziu, el fu declarat învingător al primului «Circuit al Munteniei».

JENNY DUMITRESCU